

... ÄNDÅ VÄLJER JAG HEROINET

Pedro Pereiras missbrukskarriär speglar hela den portugisiska narkotikaepidemin. Här är hans omtumlande livsberättelse.

(publicerat i Narkotikafrågan nr 1, 2011)

Text: Pelle Olsson©

João Pedro dos Santos Pereira, 44, växte upp i den fashionabla badorten Estoril två mil norr om Lissabon. Pappan var bankdirektör och mamman tog hand om Pedro och hans yngre bror.

– Familjen har alltid varit viktig för mig, säger han.

Tidigt var han ute bland jet-folket på partyn, kasinon och diskotek. Alla hans vänner var några år äldre. Många var stenrika. Vid 14 började han röka cannabis, inspirerad av de unga män som kommit hem från kolonierna efter revolutionen 1974. Det var en helt annan livsstil än den som rådde under militärdiktaturen.

– När jag var 18 fick jag hjälp att injicera heroin för första gången. På den tiden var det status att använda heroin. Jag blev snabbt beroende, men hade inte råd med allt festande. Det blev en enda lång hallucination av penninglån, lögner och ljusskygga affärer. Det gick brant utför. Mina föräldrar ingrep och jag tog värvning i flygvapnet i två år. Eftersom jag inte kunde hålla mig ifrån heroinet hamnade jag i militärfängelse på grund av missbruket.

När Pedro kom ut började han ett behandlingsprogram i Lissabon på det nyöppnade behandlingscentret Tapias. Det var drogfri behandling under flera år utan att han egentligen tog sina drogproblem på allvar. Föräldrarna insåg att sonen fortfarande inte var frisk så de skickade honom till en ansedd klinik i Schweiz. Efter ett år bar det av till en annan klinik i London. ”Pappa slösade en massa, massa pengar på mig”, konstaterar han. Ingen behandling hjälpte. Åter hemma i Estoril var han i sämre skick än någonsin

– Jag vägde bara 50 kg då jag åkte till behandlingskollektivet San Patrignano i Italien. Äntligen något som fungerade. Jag gifte mig första gången och bodde och arbetade sammanlagt fem år i Italien. Efter skilsmässa i mitten på 90-talet återvände jag till Portugal.

Pedro hade talang för att hantera pengar och göra affärer, precis som sin far, och fick jobb som VD på ett transportföretag med en årslön på över en miljon. Företaget expanderade under hans ledning. Samtidigt studerade han ekonomi på universitetet och tog en magisterexamen. Han gifte om sig och fick en dotter som idag är nio. Han varken drack alkohol eller tog några droger, men för fem år sedan började han gå ut på nattklubbar och snorta kokain. Han trodde han skulle klara av det efter 15 års drogfrihet, men snart var han tillbaka till heroinet. Yrkeslivet upphörde. Äktenskapet kraschade.

Räddningen, åtminstone tillfälligt, blev metadon. Långsamt började han räta upp sitt liv igen. Han fick inte tillbaka sitt välbetalda arbete, men hade flera nya jobberbjudanden tack vare sina tidigare meriter.

– Metadonet fungerade bra. Jag hade ingen sidokonsumtion, men jag ville sluta helt med droger så jag trappade ner doserna. Det ledde till att jag tog återfall med heroin. Jag röker det numera eftersom jag inte längre kan injicera. Ibland gör jag uppehåll med hjälp av Subutex och annat, men det hjälper dåligt.

–Jag förstår inte mig själv, fortsätter han. Min dotter är det viktigaste för mig, ändå väljer jag heroinet.

Pedro bor återigen hemma hos sina föräldrar. De har gott om plats och äger tre hus. Dottern är hos honom en vecka i taget. Han vill tillbaka till metadonet, men de har väntelista till programmen. Samtidigt söker han jobb på nytt och aktar sig för företag som har drogtestar.

– Fast problemet är inte om företagen har drogtestar. Problemet är att jag fortfarande konsumerar heroin. Jag vet uppriktigt sagt inte om jag klarar av det här.